

PERPETUAL PRECEDENTS, FOUR BY THREE

In 2014, P////AKT invited Kunstlicht, a journal for art, visual culture and architecture, to moderate their exhibition series *Perpetual Precedents*. On that account, three artists and writers, Artun Alaska Arasli, Marianna Maruyama and Bart Verbunt, were asked to write a text on all four exhibitions in the series. Varying from literary and experimental pieces to art critical essays, Kunstlicht aims to offer an independent and critical reflection, and articulate a productive framework for P////AKT's exhibition series.

Furthermore, in choosing this serial approach - four times three texts - we allow for the writers to shape their own approach in art writing, to experiment with different modes, and to take a stance toward the exhibition series. In the summer of 2014, the texts will be compiled in a publication.

The first three texts, presented here, are on Daniel Vom Keller's exhibition *Rear Views*, on show from 18 January to 16 February 2014. We hope you'll enjoy reading them.

March 2014

MARIANNA MARUYAMA (California, 1980) is an artist based in the Netherlands. Through writing, audio recording, drawing and play, she looks for ways that sound and movement facilitate an understanding of position. Orientation and voice, specifically loss of position as it relates to loss of voice are dominant themes in her practice. She studied at Oberlin College (USA) and the Dutch Art Institute and moved to the Netherlands from Japan.

ARTUN ALASKA ARASLI (Ankara, 1987) is an artist, curator and writer based in Amsterdam (NL). He graduated from the Gerrit Rietveld Academy in 2011 and won the Rietveld Prize with his graduation project *I Am Hungry*. He had exhibitions in e.g. Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, Kunstverein Harburger Bahnhof in Hamburg and 1m3 in Lausanne. He currently studies in the class of Dutch artist Willem de Rooij at the Städelschule in Frankfurt am Main and runs the artist-run contemporary art space Amstel 41 in Amsterdam.

BART VERBUNT (Oosterhout, 1983) is a writer based in Amsterdam (NL). He is one of the editors for the online magazine hard//hoofd and co-founder of De Ruimte, a bar and cultural podium in Amsterdam-Noord.

REAR VIEWS

ARTUN ALASKA ARASLI

It is not impossible to avoid architectonic analogies upon approaching Daniel vom Keller's work, but the question is whether it's sensible to even try when the works themselves are made up of distorted versions of walls, stairs or fences (amongst other, wonderfully diverse, geometries) and are even sometimes titled aptly.

Upon encountering these works, it is rather delightful to imagine the intense stare of Vom Keller into the surface and shapes; his attention is sharp, but what's keener is the desire to focus on a "bigger picture": the broader concept of materiality is often louder than the individual works. I imagine Keller to be a sensitive behemoth swallowing humongous public sculptures and social-architecture and kitchens and bathrooms and skate-parks as a whole; then spitting out a funny mixture that at once refers to sculptural tradition through their size, craftsmanship and use of materials, but also urban structures or rather, structures; or even anything that has shape, from pools to telephone poles to animals to anthropomorphic entities, and so on.

The works are arranged in the space in such a way that they almost assume the role of small replicas of otherwise gigantic public sculptures spread out in freshly built neighbourhood parks and public squares. "Molecular Neighbourhood", a steel fence-like structure, barricades the passage between the columns. It is the flattest work in the space, however due to its illusionary pattern and site-specificity it exceeds itself in scale, and makes the columns it is attached to appear as a part of itself. Another work, "Fundamental Question", a long, green, brick-patterned block with an askew shape, is fastened to the ceiling with clamps.

A tour of (or a visit to) the exhibition feels like a walk through a grander gesture rather than through individual works. There is a great economy to most of the pieces; nothing, not even the two socks beside "LI / The Messenger" feel excessive. The precision and the level of artisanship make everything a little too glorious, if not intimidating. I waited silently (in big hopes mixed with fright) for the lacquer to peel off, the glaze of the stoneware to crack and chip, and the copper to green itself into rust furiously – or various other temporal things to happen so I could feel more human in this alien environment of precision; and at a point a warm sensation washed over me and I felt like a newborn in a golden baby astronaut suit floating gravityless in the constellation of works that had at once an uncanny resemblance to many things I recognized as entities but were so strangely new and looked like nothing I knew at all.

There is an obvious divide between the organic and the constricted shapes in the works, too. It feels like Vom Keller wants to allow some "vegetation" to happen by either using mutable materials such as pebbles, plastic tubes, or otherwise by using more fluid forms like the stoneware. The space reserved for this uncontrollable, organic growth is naturally restricted and positively under control. "LI / The Messenger" is a beautiful piece, that consists of the above-mentioned contrast. The magnificent stoneware part of the work is like a self-contained fountain that drips into itself, and in that solidified self is animated like the murmuration of starlings.

At first glance it seemed odd to me that these works with overtly architectural gestures would employ the exhibition space so little, however, the closer I looked, the more they activated the space they are in. They each touch upon different sub-areas of spacial and material realms, and as a constellation engage in a strong sculptural dialogue that is at first consisting of inside-jokes but slowly accepts the viewer into a wholesome discourse on architecture, art, and objecthood. All works effortlessly exchange being symbols for autonomy and vice versa, and that confidence with which they carry themselves is achievement enough.

STOP: ENTER: MEASURE: RENAME

MARIANNA MARUYAMA

To Daniel,

I hereby give you new titles, inspired by the deliberate and delicate unfolding of surfaces and facades, structural impossibilities, and perceptual plays in your work. Of course, our discussion also plays a part in why I am offering these words. Architectural associations come easily. *Tower* hints at public sculpture, surveillance, at what can be seen and what is hidden by the guardians of airspace. You refer to advertising strategies with a tiny blue neon lamp, like in a model, but with a foreign scale and the wrong proportions. Rerouted through Zürich, Milan, Amsterdam, you bring 1970's rooftop gravel from cheap desert hotels. You question value: what is valuable when there are such great imitations? Fake is valuable, fake is even expensive. Like currency that can be neither exchanged nor spent, I'll take *Tower* and give you *FOREIGN SCALE* in return.

Materials are the letters of your alphabet, your vocabulary. Nothing is off limits, and everything can be employed. You show me a photograph of the front of a residential building. I think it is the front of an apartment in Tokyo but I am mistaken. Your inspiration, sourced from the terribly common and the mildewy concrete walls and metal fences, is not far from my own architectural grammar. The *Molecular Neighbourhood*, with its exaggerated scale of molecular structure demarcates zones and spells out territories. Your Zurich is my Tokyo and we intersect in Amsterdam, so call it *FLUID FENCE*. Everywhere we live with mere suggestions of what we want: intimations of privacy, delusions of security and dreams of riches. You let us notice. A wealth of materials, demonstrations of unlikely physics, and an abundance of colour and texture counter the sceptic's cynicism. Your *Fundamental Question* is about how we build and how we perceive architectural elements. Isolated from its surroundings, and again without reference to scale, its cartoon-like massiveness threatens to bring the ceiling down. It's an immeasurable weight with an imagined heaviness, so call this *Fundamental Question BURDEN*.

The last question we came to is the most important one for us: how will your work and these words influence the next work and the next words? There is a trick to predicting fortunes: we always have to ask the question that will come last, first. *Go In Reverse*. Your (?) socks on the floor next to *The Messenger* are a smug question mark. Are we at the top or the bottom of these stairs? Do we share the room with this barefooted man or has he just left? The implied motion of coming and going, of entering and leaving, and of traversing the vertical calls to be described as *PILGRIMAGE*.

Finally there is this closed circuit, a conversation with two listeners and no speakers, *Internal Toxicity*'s organic form is a pipeline to your past work, an unresolved conversation without sound or content. This is the one that you need to listen to, since it is the one that bothers you. It is the outlier. Listen to *PRIVATE TALK*, let it speak to the others. What is the last question that needs to come first?

Sincerely yours,

Marianna Maruyama

MARIANNA MARUYAMA

Demand video

WOM

HUMOR

Karsten Födinger

DE)

Markus Müller

DE)

Fisch + Weiß

DE)

gmar + jrgj

Thomas R.

(PAK-T)

how we build

how does

this now influence

the nest?

nature

structured

architecture

crash

Memphis

old new

organiz / constructed

perception

connection

control

advertising

religious object

mecca

coming down, coming come

metro systems

blow - up

barrier

way photo

Zurich

image/object

humor : absurdity

Stockholm Metro

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

W

REAR VIEWS

BART VERBUNT

Wayne houdt met zijn vulpen een sok omhoog. ‘Hebben ze op het bordes gevonden.’

‘Is dat een Mont Blanc?’

‘Zeker John, ik schrijf in stijl.’

Ik vraag me af hoe hij zo’n pen kan betalen van zijn politieloontje. ‘Ik wist niet dat je kon schrijven.’

Wayne lacht bulderend, hij slaat me op mijn schouder. De sok valt op de grond. Ik buk me om ‘m op te rapen.

‘Laat maar liggen, één van de agenten neemt ‘m zo wel mee. De schoenen zijn al naar het lab.’

‘Praat me even bij Wayne.’ Ik pak mijn ballpoint en notitieblok uit de borstzak van mijn colbert.

Hij krabt aan zijn slaap. Zijn haren worden dunner.

‘Nou John, er is eigenlijk niet veel te vertellen.’ Hij legt zijn hand tussen mijn schouderbladen om me naar binnen te geleiden. De hal is statig. Roze marmer op de vloer, een kroonluchter aan het hoge plafond. Aan de kapstok hangt een knalgele poncho. ‘De heer Van Ent is gisteravond rond acht uur thuisgekomen na zijn wekelijkse potje squash. Om elf uur kwam zijn vrouw terug van haar bridgeavond en trof een leeg huis aan. Een uur later heeft ze 112 gebeld.’

‘Hoe weten we dat hij thuis is aangekomen?’

‘Zijn schoenen lagen op het bordes.’

‘Waarom daar?’

‘Omdat ze stonken John.’ Hij trekt een vies gezicht.

‘Touché Wayne. Waarom heeft vrouw zo snel de politie gebeld?’

‘Omdat zijn schoenen op het bordes lagen.’

Ik kijk hem zwijgend aan.

‘Mevrouw Van Ent, wilt u het misschien zelf uitleggen?’, vraagt hij.

We zijn de zitkamer ingestapt, of een zitkamer. Glanzend parket, hoogpolig wit kleed, beige leren banken, open haard met antiek haardscherf ervoor. Mevrouw zit op de hoek van de bank een glas cognac te drinken. Of nee, het is een mok thee. Mevrouw ziet er ook anders uit dan ik verwachtte. Grijzer, gezelliger. Krullend haar, spijkerbroek, lachrimpels rond haar ogen die nu zorgelijk staan.

Ze geeft me een hand. ‘Ik zag meteen dat Donald thuis was gekomen. Toen ik merkte dat het huis leeg was, heb ik in de schoenenkast gekeken of hij zijn instappers had gepakt om nog even naar de club te gaan. Maar ze stonden er nog, al zijn schoenen staan er nog.’

‘Hij kan niet een oud paar achter uit de kast hebben getrokken?’, vraag ik.

Ze kijkt me misnoedig aan. ‘Waarom zou hij in oude schoenen de deur uit gaan?’

‘Ja waarom zou hij dat doen, hij heeft acht paar mooie nieuwe schoenen,’ voegt Wayne toe.

Ik haal mijn schouders op. ‘Wat doet uw man normaal gesproken na het sporten?’

‘Meestal kijkt hij in bad het financiële nieuws. Maar zijn sportkleren lagen ook niet in de wasmand en het bad was droog. Toen ik dat zag, heb ik de politie gebeld.’

Het droge bad was dus de druppel. Mevrouw lijkt me opmerkzaam. Of ze heeft haar verhaal goed geoefend.

‘Kunt u laten bevestigen dat u aan het bridgen was?’

Haar ogen vernauwen zich. Ze ademt diep in om me een uitbrander te geven. Wayne is haar voor.

‘Onze excuses mevrouw Van Ent, dit hoort erbij.’ Hij richt zich tot mij. ‘Ik heb al laten bellen. Drie zeer respectabele getuigen bevestigen dat mevrouw tot half elf bij hen was.’

‘Natuurlijk,’ zeg ik. Ik probeer mevrouw een begripvolle blik te zenden. Wie zaait zal oogsten. ‘Het is vervelend, maar we moeten alle mogelijkheden uitsluiten.’

Ze zucht. ‘Ik begrijp het wel.’

‘Kunnen we een rondje lopen door het huis en de tuin?’

‘Natuurlijk.’ Ze staat op en gaat ons voor.

Elk vertrek is stijlvol ingericht, zo netjes dat het lijkt alsof er nooit rommel is geweest. In de Japanse kamer ligt een reeks glanzende pijpen tentoongesteld in een vitrine naast de boekenkast.

‘Uw man is een verzamelaar?’, vraag ik.

‘Hij rookt,’ antwoordt ze.

Het gras in de tuin is egaal gemaaid, weelderig groen. De bloemen en struiken in de borders zijn op kleur en hoogte gerangschikt. De hele tuin ziet eruit alsof hij alleen wordt beroerd door het gereedschap

van de tuinman. Ik sta een paar tellen op de rand van het gazon en laat twee voetstappen achter.

In de hal schudden we mevrouw de hand. ‘Onze collega’s gaan even met de buren en de squashvrienden van uw man praten,’ zegt Wayne, ‘en er komen zo mensen langs voor sporenonderzoek. Belt u ons meteen als u iets hoort?’

Ze knikt.

Voordat ik naar buiten stap valt mijn blik weer op de gele poncho. Het is het enige voorwerp dat niet op zijn plek lijkt, afgezien van de sokken en schoenen op het bordes, die inmiddels naar het lab zijn gebracht.

~

We rijden naar de Saloon, ons vaste lunchcafé. Bob staat zelf achter de bar. Bob was vroeger ook rechercheur, hij is een paar jaar geleden gestopt en heeft met zijn spaargeld de Saloon opgezet. Wayne gaat een praatje met hem maken en komt terug met twee koppen koffie. Hij trekt zijn colbert uit, zijn holster houdt hij om. Wanneer het eten wordt gebracht stroopt hij zijn mouwen op. Zijn onderarmen zijn dicht behaard en gespierd, hij heeft brede polsen en grote handen.

‘Heb je wel eens wat gebroken, Wayne?’

‘Nee John, ik heb stalen botten.’

‘Gelukkig maar.’

We praten over meneer en mevrouw Van Ent, komen niet tot nieuwe inzichten. Wanneer we op het bureau zijn horen we dat de gesprekken met de buren en de squashgenoten van meneer Van Ent niets hebben opgeleverd. Ik werk wat dossiers bij en stop een uur eerder om te compenseren voor mijn berg overuren.

Onderweg naar huis doe ik boodschappen. Ik maak spaghetti Bolognese. Er gaat een halve fles rode wijn in, de saus moet lang trekken. Ik drink één glas wijn bij het eten, lees mijn boek uit, ga naar bed.

Wayne staat in de hal van meneer en mevrouw Van Ent. Tegenover hem staat iemand in een gele poncho met een koevoet in zijn handen. Wayne roept iets, de persoon in de poncho heft de koevoet, laat hem neerkomen op Wayne, die de slagen afweert met zijn armen. Eén keer, twee keer, drie keer. Wayne’s gezicht is vertrokken, hij vecht in stilte. Ik hoor het geluid van krakend bot, begin te schreeuwen.

‘Stop, stop, stop.’

Dan besef ik dat ik het ben, ik heb Wayne geslagen. Ik laat de koevoet vallen, word zwetend wakker. Het is bijna half acht. Ik sta op, douche lang.

~

Terwijl ik een bagel eet bij de sandwichbar op de hoek word ik gebeld vanaf een mobiel nummer dat ik niet ken.

‘Hallo, met Van Ent.’ Het is een mannenstem.

‘Bent u weer terecht?’

‘Wat bedoelt u? Nee ik ben mijn vader niet, ik ben mijn zoon. Pardon, zijn zoon. Ik ben de zoon van meneer en mevrouw Van Ent.’ Hij wacht.

‘Duidelijk.’

‘Mijn moeder heeft me uw nummer gegeven. Ik bel u om te vertellen dat mijn vader bewakingscamera’s heeft geïnstalleerd in de hal en boven het bordes. Dat heeft hij mam niet verteld, ze zou het niet goedkeuren.’

‘Was uw vader ergens bang voor?’

‘Mijn vader is rijk. Hij heeft vijanden.’

‘Heeft u de beelden van eergisteren al bekijken?’

‘Nee ik was in het buitenland, maar ik ben er over tien minuten. Kunt u ook komen?’

‘Ik ben er binnen een half uur.’

Ik hang op en bel Wayne. ‘Hallo Wayne, gaat het goed met je?’

‘Ja natuurlijk John, waarom zou het niet goed met me gaan? Ik heb geslapen als een baby.’

Ik vertel hem over het telefoontje van Van Ent junior. We spreken af dat hij naar het bureau gaat om de resultaten van het sporenonderzoek te bespreken. Ik eet snel mijn broodje op en stap in de auto.

Mevrouw doet de deur open voordat ik heb aangebeld. ‘Hij is al in de computerkamer.’ Ze wijst welke kant ik op moet. Ik weet de weg nog. Nu zie ik bij de kroonluchter de camera hangen, de poncho is verdwenen.

De computerkamer is leeg, hij zal wel naar het toilet zijn. Op de monitor zie ik twee bevroren beelden: een leeg bordes en een lege entree. De tijd is twee minuten over acht. Ik spoel terug en zie op het linkerscherm een magere man met grijs haar in sportkleding versneld zijn sokken en schoenen aantrekken en achteruit weglopen. Ik druk op play.

Meneer Van Ent komt aanlopen op het linkerscherm, het rechte scherm toont een lege entree. Hij trekt zijn schoenen uit, zijn sokken, pakt zijn sleutels, reikt naar de deur, stapt uit beeld. Op het rechter scherm gaat de voordeur niet open. Er gebeurt niets.

Ik spoel terug en kijk nog een keer, spoel weer terug. Meneer Van Ent gaat naar binnen en verschijnt niet op het rechter scherm. Ter controle spoel ik door naar elf uur. Mevrouw Van Ent komt binnen, loopt door de hal het huis in.

Ik druk op pauze, staar naar het scherm. Het zweet breekt me uit. Van Ent junior blijft lang weg, ik sta op om bij mevrouw te informeren waar hij is. Mijn benen zijn wankel, in de gang leun ik tegen de muur van groen geverfde bakstenen. Ze voelen niet als bakstenen, ze voelen zachter. Ik kijk van dichtbij, steek mijn nagel erin. Ze lijken van piepschuim.

REAR VIEWS

BART VERBUNT

A sock dangles from the end of Wayne's fountain pen. 'They found it on the lawn.'

'Is that a Mont Blanc?'

'It sure is, John, I only write in style.'

I wonder how he can afford a pen like that on his police wages. 'I didn't know you could write.'

Wayne bursts into fits of laughter, he punches me on the shoulder. The sock drops to the ground. I bend over to pick it up.

'Leave it, one of the uniforms will get it. The shoes have already been taken to the lab.'

'Get me up to speed, Wayne.' I pull a ballpoint pen and paper pad from the breast pocket of my jacket.

He scratches his temple. His hair is getting thinner.

'Well, John, there really isn't that much to say.' He places his hand between my shoulder blades and escorts me inside. The hall is imposing. Pink marble across the floor, a chandelier in the high ceiling. A single bright yellow poncho hangs from the coat rack. 'Mr. Van Ent arrived home around eight after his weekly game of squash. At eleven his wife returned home from her bridge night to find the house empty. She called 911 an hour later.'

'How do we know he came home?'

'His shoes were on the landing outside.'

'Why were they there?'

'Because they smelled, John.' He pulls a dirty face.

'Touche, Wayne. Why did Mrs. Van Ent call the police so soon?'

'Because his shoes were on the landing.'

We look at each other in silence.

'Mrs. Van Ent, perhaps you would like to explain?', he asks.

We step into the living room, or a living room. Shiny parquet floor, high-pile white rug, beige leather sofas, fireplace with antique screen. Mrs. Van Ent is sitting on the corner of the sofa drinking a glass of brandy. No, it's tea. The missis looks different than I'd imagined. Grayer, friendlier. Curly hair, blue jeans, laugh lines around her eyes which now exude concern.

She shakes my hand. 'I knew immediately that Donald had come home. When I realized the house was empty, I checked the shoe cupboard to see if he'd grabbed his loafers to go to the club. But they were still there, all his shoes are still there.'

'He couldn't have taken an old pair from the back of the closet?', I ask.

She looks defeated. 'Why would he wear a pair of old shoes?'

'Ya, why would he do that, he has eight pairs of nice new shoes,' Wayne adds.

I shrug. 'What does your husband usually do after he works out?'

'He usually watches the financial news in the bath. But his squash outfit wasn't in the hamper and the bath was still dry. When I saw that, I called the police.'

The dry bath was the final straw. The missis seems very astute. Or perhaps she rehearsed her story.

'Can anyone confirm you were playing bridge?'

Her eyes narrow. She takes a deep breath as to scold me. Wayne intervenes.

'Our apologies, Mrs. Van Ent, these are routine questions.' He turns to me. 'The calls have already been made. Three very respectable witnesses confirm mam was with them until ten thirty.'

'Of course,' I say. I try to give the missis an understanding look. You reap what you sow. 'It's upsetting, but we have to eliminate as much as we can from the enquiry.'

She sighs. 'I understand.'

'Can you walk us through the house and garden?'

'Of course.' She stands up and leads the way.

Every room has been decorated stylishly, so neat it looks like they've never been disturbed. In the Japanese room a row of shiny pipes is on display in a vitrine next to the bookcase.

'Is your husband a collector?'

'He smokes,' she answers.

The grass in the garden is an evenly-mowed, luscious green. The flowers and shrubbery in the borders have been arranged according to size and color. The whole garden looks like it is caressed solely by the gardener's tools. I step onto the lawn for a few seconds and leave two footprints.

In the hall we shake the missis' hand. 'Our colleagues will speak to the neighbors and your husband's squash buddies,' Wayne says, 'and a forensic team will arrive shortly. Call us as soon as you hear something?'

She nods.

Before I step outside, the yellow poncho catches my eye again. It's the only object that seems out of place, besides the socks and shoes on the landing, which have by now been taken to the lab.

~

We drive to the Saloon, our regular lunch joint. Bob's manning the bar himself. Bob used to be a detective, too, until he quit a few years ago and used his savings to open the Saloon. Wayne goes over to have a chat and comes back with two cups of coffee. He takes off his jacket, keeps his holster on. When the food's brought over he rolls up his sleeves. His arms are muscular and hairy, he has thick wrists and big hands.

'Have you ever broken anything, Wayne?'

'No, John, my bones are made of steel.'

'That's good.'

We talk about Mr. and Mrs. Van Ent, don't come to any new insights. When we get to the station we're told that the conversations with the neighbors and Mr. Van Ent's squash buddies weren't fruitful either. I update some files and go home an hour early to compensate for overtime.

On my way home I stop for groceries. Spaghetti Bolognese. I put in half a bottle of red wine, the sauce has to simmer for a while. I drink one glass of wine with dinner, finish my book, go to bed.

Wayne is standing in Mr. and Mrs. Van Ent's hallway. Across from him is a man in a yellow poncho holding a crowbar. Wayne shouts something, the person in the poncho raises the crowbar, brings it down on Wayne, who raises his arms to ward off the blows. Once, twice, three times. Wayne's face is distorted, he fights in silence. I hear the sound of splintering bone, start shouting.

'Stop, stop, stop.'

Then I realize it's me, I hit Wayne. I drop the crowbar, wake up sweating. It's almost seven thirty. I get up, take a long shower.

~

As I'm eating my bagel at the sandwich bar on the corner, I get a call from an unknown number.

'Hello, this is Van Ent speaking.' It's a man's voice.

'So you've been located?'

'What do you mean? No, I'm not my father, I'm my son. Sorry, his son. I'm Mr. and Mrs. Van Ent's son.' He pauses.

'OK.'

'My mother gave me your number. I'm calling you to tell you my father had security cameras installed in the hallway and above the landing. He didn't tell mom, she wouldn't approve.'

'Was your father afraid of something?'

'My father is rich. He has enemies.'

'Have you looked at the footage from the day before yesterday?'

'No, I was abroad, but I'll be at the house in ten minutes. Can you come, too?'

'I'll be there in half an hour.'

I hang up and call Wayne. 'Hi Wayne, are you ok?'

'Ya, of course John, why wouldn't I be? Slept like a baby.'

I tell him about Van Ent Jr's call. We decide that he'll head to the station to go over the forensic report. I quickly finish my sandwich and get in the car.

Mrs. Van Ent opens the door before I ring the doorbell. 'He's in the computer room.' She points me in the right direction. I still know the way. This time I notice the camera by the chandelier, the poncho is gone.

The computer room is empty, he must have gone to the bathroom. On the monitor I see two frozen images: an empty landing and an empty foyer. It's two minutes past eight. I rewind, on the left screen I see a skinny man with grey hair in gym clothes put on his socks and shoes in high speed and walk backwards. I press play.

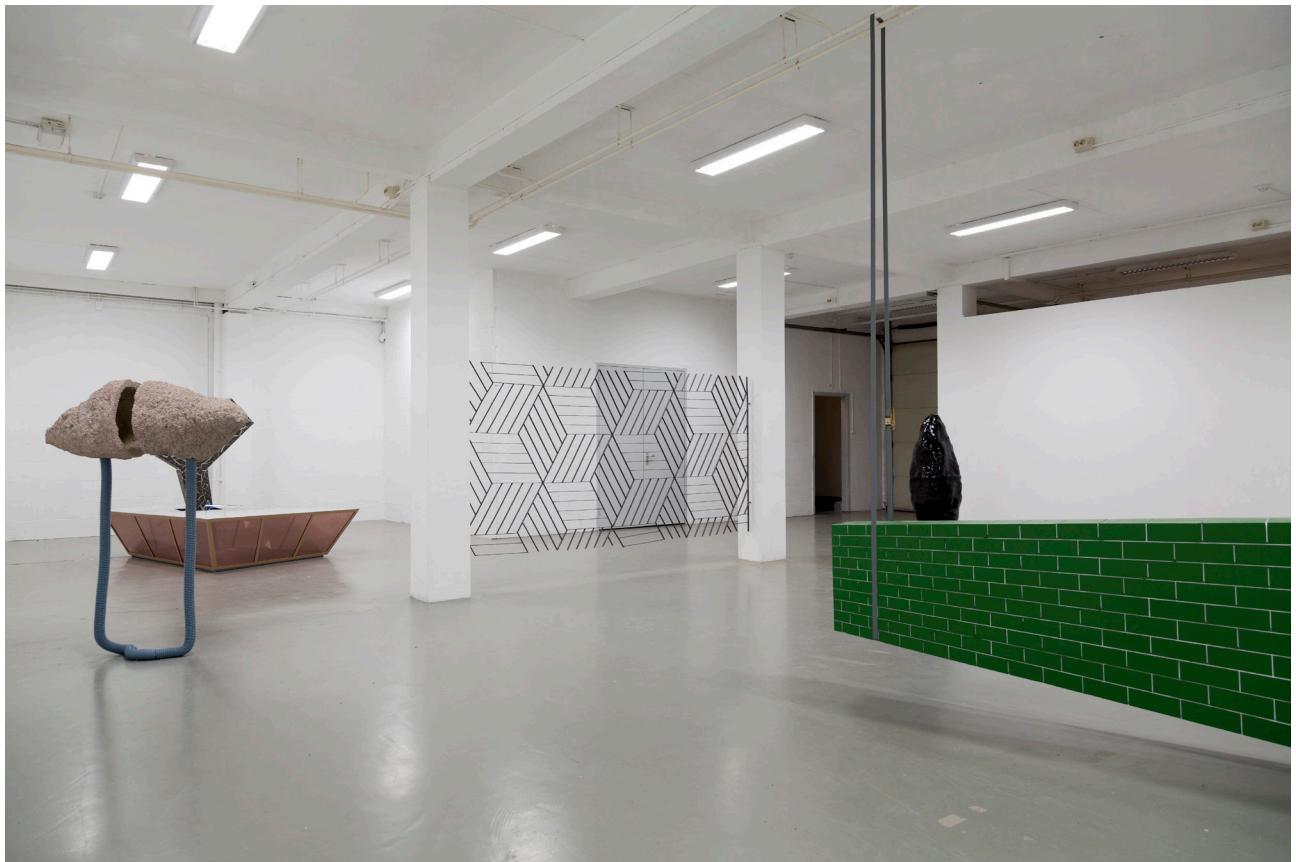
Mr. Van Ent walks into the picture on the left screen, the right screen shows an empty foyer. He takes off his shoes, his socks, pulls out his keys, reaches for the door, steps out of the picture. On the right screen the door doesn't open. Nothing happens.

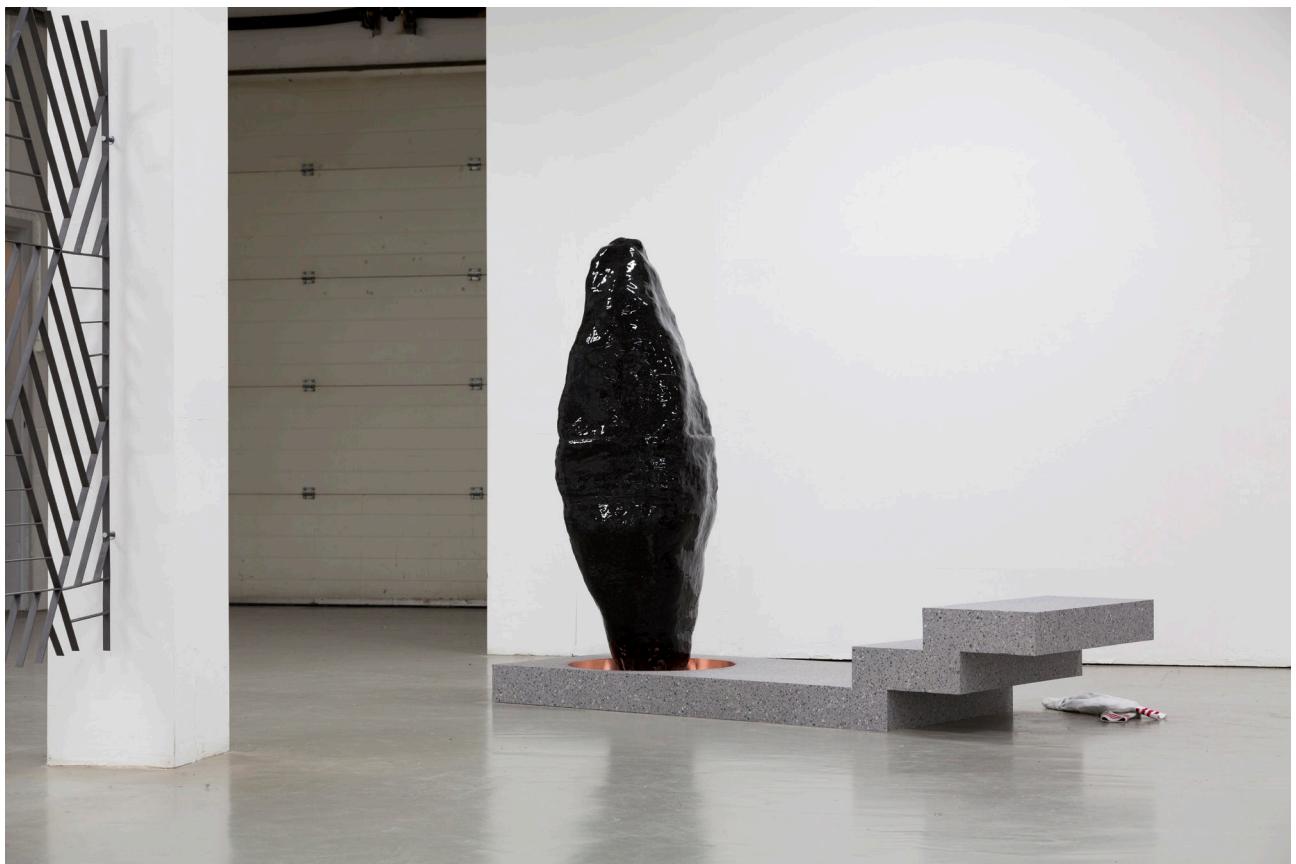
I rewind, look again, rewind. Mr. Van Ent goes inside and does not appear on the right screen.

To check, I fast forward to eleven o'clock. Mrs. Van Ent enters through the door, walks into the house.

I press pause, stare at the screen. I start sweating. Van Ent Junior has been gone a long time, I get up to inquire about his whereabouts. My legs are unsteady, in the corridor I lean against the green painted brick wall. It doesn't feel like brick, it feels softer. I look closer, insert my fingernail. It appears to be styrofoam.

(translated by Evelyn Austin)

Photography: Charlott Markus